

FENYŐ LÁSZLÓ

Fekete-tenger...

Fekete-tenger,
te folyékony üvegkoporsó
melybe fáradt Dunánk halni tér szüntelen,
koszorút ejtek rád, de nem gyászkoszorút,
szemem színeiből ejtem e koszorút,
magad is színjátészó - be nem tellve nézem
csendesen fonódó alakzataid
merő érc majd tajték változásait
s kékséged, mily árnyalatos
és érzelmesség benne semmi sincs...

Izleltem én a föld termékeit,
egyszerű s különös gyümölcsöket,
pár ritka táj nyüzsgését és magányát,
néhány elmúlhatatlan csillogást;
Luba, bolgár leány, nap-feketített
bőröd szagoltam oly közelről, mint midőn
valaki egy vadrózsa-ágra ráhajol...
És most a tenger is... Megadatott!
Hogy könnyebb legyen majd az elmulás,
mert elmondhatom ím:
ízleltem és láttam imitt-amott,
ami e földön ízlelni s látnivaló.

Nos itt vagyok.
Legyen ennyi elég.

Talán belém-áll nagy lélegzeted
s aprózott, táncos reszketéseid
ismétli és megőrzi életem...

(St. Konstantin, Fekete-tenger, augusztus)

TÉGLÁS REZSŐ

Fekete tenger

Megtörten magamat keresem,
Fekete villám vakítja lelkemet.
Ülök a sötétben, bennem a rettenet,
Suttogom imámat - adj erőt, szeretet.
Ismerős a démon -
Elborít a fekete hullám,
Sírva táncol papíron a pennám.
Erőm lankad,
Szemem lecsukódik -
Lassan.

Fekszem a tükör előtt bénán,
Feneketlen időalagút a pupillám,
Arcomat fekete-piros könnycseppek mossák.
Mindenestől húz a tengerbe egy hullám.
Fekete mélybe szív az ár,
Lelkem csak hiszi, hogy ellenáll.
Újból fájó táncba megyek -
Némán.